

Københavns Amts 2den Valgkreds og hans Meningsfæller have erklæret sig for begejstrede Venner af et saadant Forslag, og jeg har heller ikke Grund til at tro andet, end at de virkelig ere det. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) — det var vist ham — udtalte forrige Aar, at en Regering, som vilde forelægge et Forslag om almindelig kommunal Valgret, var en Regering, man kunde tilgive meget fra hans Partifællers Side. Nu staar Regeringen altsaa foran Forelæggelsen af dette Forslag, som saaledes de Herrer Socialdemokrater i allerhøjeste Grad ønske gennemført i Rigsdagen. Det forekommer mig derfor ret ubejlejligh, naar man fra den Side nu bryder med Venstrereformpartiet. Selv om man ikke i og for sig i nogen væsentlig Grad svækker hverken Regeringen eller Venstre-reformpartiet ved Bruddet, har man dog været i Stand til at skaffe nogle flere Højremænd valgte ind i Tinget, end der for var. Jeg mener derfor, at naar Socialdemokraterne saa længe have kunnet arbejde sammen med Venstre, maatte de vel have kunnet holde ud en Stund endnu, og at Skattelovspolitikken saaledes ikke har kunnet være den egentlige Aarsag til Bruddet. Jeg har hørt til dem, der have holdt paa Samarbejdet den længst mulige Tid, men til ethvert Samarbejde skal der jo to Parter, og naar den ene Part ikke vil, saa er den Potte ude, saa er der ikke mere at gøre derved.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds udtalte om det københavnske Venstres Stilling ved Valgmandsvalgene, at han fandt den ganske mærkelig. Jeg forstaaer nu ikke, at det ærede Medlem kan melde sig fortrydelig over den Stilling, det københavnske Venstre indtog ved denne Lejlighed. Det ærede Medlem og det ærede Medlems Presse havde før disse Valg tilraadet det københavnske Venstre netop at indtage den Stilling, det indtog. Man skrev og sagde til det københavnske Venstre: dette er noget, som ikke kommer jer ved, vi bryde os ikke om at have jer med ved denne Lejlighed, det skulle vi nok selv passe, bliv I bare, hvor I er, og forhold eder stille, og det gjorde saa det københavnske Venstre. Det tog ikke Del i Valgene, men derefter melder det ærede Medlem sig fortrydelig, fordi man fulgte det Raad, det ærede Medlem selv og hans Presse havde givet. Denne Fortrydelse er ikke paa sin Plads, jeg kan ikke se andet, end at den er en Del forloren, og jeg tror i det hele taget, at adskilligt af den Indig-

nation, som det ærede Medlem denne Gang har ladet komme til Orde under Finanslovbehandlingen, har været ret forloren. Jeg skal saaledes henlede Opmærksomheden paa hans Utdalelser om det kultusministerielle Cirkulære angaaende Menighedsraadsvalg. Jeg skal bemærke, at jeg er ikke nogen særlig Beundrer af de forskellige ministerielle Cirkulærer, som kom sidste Sommer, men jeg mener dog, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds ikke har nogen Grund til at være ganske særlig misfornøjet med dette Cirkulære. Det ærede Medlem sagde, at det var ærekrænkende for en Mand eller en Kvinde at blive affordret en Attest om, at de have ført en hæderlig Vandel, ikke have søgt Erhverv ved Utugt osv. Ja vel, jeg indrømmer, at det kan være ærekrænkende; men kan det være ærekrænkende i Dag, i Aar, maa det ogsaa have været ærekrænkende forrige Aar, men den Gang var netop det ærede Medlem og hans Parti med til uden at blinke at stemme for en ganske lignende Bestemmelse, der var indsat oppe i Landstinget, ind i Tillæget til Alderdomsunderstøttelsesloven. Nu er man indigneret over en saadan Bestemmelse i Kultusministerens Cirkulære, men det forekommer mig ikke, at Indignationen er paa rette Plads. Naar man dengang kunde stemme for, at en ganske lignende Bestemmelse indførtes i Alderdomsunderstøttelsesloven, forekommer det mig ogsaa, at det ærede Medlem kunde have talt i en lidt sindigere Tone om disse Ord i Kultusministerens Cirkulære. — Det ærede Medlem mener at have Ret til at sige, at Ministeriet ved sin Handlemaade viste en fremragende Mistillid til det kommunale Selvstyre her i Landet. Jeg tror heller ikke, det ærede Medlems Indignation her kan være saa ganske ægte. Har det ærede Medlem saa stærk en Tillid til de kommunale Raad, som vi for Tiden have siddende i Landet? Er det ikke noget, Venstrereformpartiet plejer at være enig om, at de kommunale Raad ere ikke, som de skulle være, fordi de i overvejende Grad ere udgaaede af den privilegerede Valgret? Mener det ærede Medlem saa ikke, at man fra Venstrereformpartiets saavel som fra det ærede Medlems Side har Ret til at tage visse Forbehold over for de Raad, der ere udgaaede af den privilegerede Valgret? Jeg mener, at ogsaa paa det Punkt har den Indignation, det ærede Medlem udtalte over for Venstreregeringen, været ganske overdreven, for ikke at sige absolut for-